

Arrest

nr. 286 683 van 27 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Mont Saint-Martin 79
4000 LIÈGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat K. HINNEKENS *loco* advocaat C. DELMOTTE en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 juli 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 22 juli 2020 om internationale bescherming. Op 15 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, J. R. (...), bent een Afghaans burger van Pashtou origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent afkomstig van het dorp Kaderkhel, behorend tot het district Hesarak gelegen in de provincie Nangarhar. U bent verloofd met K. G. (...) uit hetzelfde dorp. U woonde samen met uw ouders en uw jongere broer in een huis, uw twee zussen zijn getrouwd en wonen bij hun echtgenoten. Uw vader overleed aan een ziekte drie à vier maanden voor uw persoonlijk onderhoud.

U was herder, en u had een 60 tot 70-tal schapen die u in de bergen van Toorkani, Sarpara en Sarwaan liet grazen. In de namiddag bracht u de beesten terug naar huis waar ze in een soort tent naast uw huis konden blijven. In de bergen zaten ook leden van de taliban, jullie groetten elkaar en u kende geen problemen met hen.

Op een dag vond rond drie vier uur 's nachts een raid van de overheid plaats aan de Sarpara berg. Ze beschoten de taliban in de bergen en er vielen enkele doden. Ook werden enkele taliban-leden gearresteerd. U had wel iets gehoord, maar u ging die ochtend na het ochtendgebed opnieuw met de schapenkudde naar de bergen om ze te laten grazen. U keerde in de late namiddag terug naar huis en u kwam onderweg uw jongere broer tegen. Hij was door uw vader gezonden omdat de taliban naar jullie huis was gekomen na een raid in de bergen. De taliban had naar u gevraagd en ze zeiden dat u degene was die ze altijd in de bergen zagen. Zij meenden dat u hen bij de autoriteiten had verklikt. Uw vader zei tegen de taliban dat dit niet zo was en dat u er bovendien niet was. U keerde die dag niet terug naar huis maar ging naar het huis van uw schoonbroer.

De volgende dag kwam de taliban in de late namiddag opnieuw naar uw huis. Ze vroegen naar u en ze hebben uw vader geslagen. Die nacht is uw vader naar het huis van uw schoonbroer gegaan. Hij vertelde dat de taliban u ging doden als ze u zouden zien. Uw vader en uw schoonbroer beslisten dat u weg moest. Uw schoonbroer sprak met een smokkelaar en de volgende ochtend bent u met een smokkelaar uit Afghanistan vertrokken.

U verliet Afghanistan 13 maanden voor uw komst naar België, en reisde doorheen Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Italië en Frankrijk, om uiteindelijk op 14 juli 2020 in België aan te komen. Op 22 juli 2020 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. U verklaarde minderjarig te zijn.

Toen u onderweg was naar België ontving uw familie een brief van de taliban, waarin de taliban zei dat ze u wouden en dat als ze u zouden vinden ze met u zouden doen wat ze willen. Uw schoonbroer belde om dit te vertellen toen u in Servië was.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Ter staving van uw verklaringen legde u uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 22 juli 2020) immers aan geboren te zijn op 31 maart 2003, en verklaarde uzelf dus 17 jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 29 juli 2020, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op dat moment reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar. Daar u

niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt bovendien bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Dient voorts te worden opgemerkt dat u uw verklaringen wat betreft uw problemen met de taliban niet geloofwaardig worden geacht. Gevraagd wat er dan precies gebeurd was in die nacht dat de overheid de Taliban zou hebben aangevallen, kan u niet veel zeggen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u dat u niet weet hoeveel doden of gewonden er vielen, omdat u het niet zag en er niet over hoorde (CGVS, p.12). Gevraagd wat u achteraf dan hoorde over het incident, geeft u aan dat u niet wegging uit het huis van uw schoonbroer en zijn huis enkel verliet om te vluchten uit Afghanistan (CGVS, p.12). Ook met uw vader sprak u niet over de feiten (CGVS, p.12). Het is opmerkelijk dat u hieromtrent dusdanig vage verklaringen aflegt, temeer net deze clash in de bergen aanleiding zou hebben gegeven tot uw problemen. Dat u zich dan op geen enkele manier tracht te informeren over de verliezen die de taliban hierbij zou hebben geleden, is bijzonder merkwaardig. Dergelijke verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en ondermijnen uw beweerde vrees voor vervolging vanwege de taliban.

Bovendien kan niet worden ingezien waarom u door de taliban beschuldigd zou worden. Zo verklaart u dat er wel vaker incidenten waren tussen de taliban en de overheid (CGVS, p.12). U geeft aan dat de hele regio door de taliban gecontroleerd wordt en dat de taliban daar altijd is (CGVS, p.10 en 12), en dat de overheid enkel komt om invallen te doen (CGVS, p.11 en 12). "De overheid komt juist en doet een inval. Ze zien de taliban en daarom doen ze een inval" (CGVS, p.12). Soms kwamen de autoriteiten ook "bommen droppen" (CGVS, p.11). Echter blijkt uit uw relaas niet dat de Taliban u eerder ook verantwoordelijk hielden voor andere, soortgelijke raids. Bovendien kan bezwaarlijk worden aangenomen dat u de enige zou zijn die op de hoogte was van de aanwezigheid van de taliban in de bergen. U beaamt dat ook zelf: De taliban zou in de bergen en in de dorpen zitten, en de dorpelingen zouden dit ook weten (CGVS, p.10), zo verklaart u. Gevraagd waarom net u door de taliban van verraad zou worden verdacht, geeft u aan dat de taliban u net zou verdenken omdat u hen "altijd" zag en ze wisten dat u heen en weer ging van uw dorp naar de bergen (CGVS, p.14). Het lijkt echter weinig aannemelijk dat u de enige zou zijn die de taliban in de bergen zag. Immers kan maar moeilijk worden aangenomen dat daar geen andere passanten zouden zijn, zoals bijvoorbeeld andere herders uit de wijde regio. Dat die beneden aan de berg en in hun dorpen zouden blijven (CGVS, p.8), zoals u heeft verklaard, is weinig waarschijnlijk.

Ook het vervolg van de feiten is niet geloofwaardig. Zo rijst de vraag waarom de taliban zo weinig omzichtig te werk zouden zijn gegaan en valt het niet in te zien waarom de taliban, nota bene daags na een dodelijke raid, naar uw huis zou gaan, als ze u toch steeds in de bergen zagen en wisten dat u daar dagelijks passeerde. Waarom zij die dag zouden hebben gemeend dat zij u thuis zouden aantreffen, is onduidelijk. U zegt dat ze u niet konden lokaliseren in de bergen, dat u uw dieren niet altijd naar dezelfde plek bracht (CGVS, p.12). Echter antwoordde u even voordien nog bevestigend toen het CGVS u de vraag stelde of u dagelijks naar dezelfde plek trok (CGVS, p.8). Bovendien zei u dat u en de taliban elkaar voordien "altijd" tegen het lijf liepen (CGVS, p.8) en u onderweg was met een grote kudde van 60 tot 70 schapen (CGVS, p.7). Dit alles doet vermoeden dat u wel degelijk zonder veel problemen kon worden opgespoord. Dat men dan naar uw huis zou komen, goed wetende dat u zich dagelijks op de berg bevond, is eigenaardig.

Over de ontmoeting tussen de taliban en uw familie legt u bovendien opnieuw zeer vage verklaringen af. U weet niet hoeveel leden van de taliban u zouden zijn komen opzoeken, zoiets heeft u niet gevraagd. U verklaart dat de taliban de volgende dag al opnieuw aan de deur stonden. Echter is het u niet bekend of het dezelfde taliban betrof, of dat het andere personen waren (CGVS, p.13). Dat u zich opnieuw geenszins zou hebben geïnformeerd over dergelijke zaken, doet vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder geeft u aan dat de taliban dacht dat u thuis ging zijn, dat ze u daar zouden kunnen pakken en meenemen. Gelukkig kon u onderweg naar huis verwittigd worden door uw broer want uw vader zond hem (CGVS, p.12-13 en 14). U verklaart dat de taliban niet in huis kwam en buiten wachtte, en dat ze uw vader riepen om naar buiten te komen (CGVS, p.13). Uw broer was in het huis toen de taliban aan jullie deur stond, en hij werd dan door uw vader gezonden om u te informeren (CGVS, p.13). Dat de taliban tot uw huis zou komen, u niet zou kunnen vinden maar dat uw broer wel de kans kreeg om u, die overigens al op weg was naar het huis, te informeren, is niet geloofwaardig. De vraag rijst waarom de taliban dan niet de moeite zou doen om uw broer te volgen. Eveneens opmerkelijk is dat uw broer

vervolgens de kudde dieren van u overnam en naar huis bracht (CGVS, p.14), zonder dat hij daarbij aan de volgens u alomtegenwoordige taliban verantwoording moest afleggen.

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af betreffende een eventuele woordenwisseling tussen uw broer en de taliban. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat de taliban ook aan uw kleine broer had gevraagd waar u was, hij vertelde hen dat hij het niet wist (Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 5, dd. 16 november 2020). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS ontkent u echter deze gebeurtenis, en verklaart u dat er fouten gebeurden tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.14). Dient evenwel erop gewezen te worden dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS niks zei over deze zogenaamde fouten tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.2). Dat u hieromtrent geen eenduidige verklaringen kan afleggen, doet verbazen. Bovendien stelt het CGVS vast dat u het heden heeft over twee bezoeken van de taliban, en dit twee dagen op rij, terwijl u tijdens een eerder gehoor slechts één bezoek ter sprake bracht (vragenlijst, vraag 3.5).

Verder dient te worden gewezen op het opmerkelijke feit dat uw relaas vrijwel geen vervolg kent zoals blijkt als het CGVS informeert naar de situatie van uw familie in Afghanistan. Zo kende uw familie geen problemen meer sinds uw vertrek uit Afghanistan en kende ook uw schoonbroer geen problemen met de taliban (CGVS, p.13 en 15). Gevraagd of de taliban na die twee bezoeken aan uw huis nog zijn komen vragen naar u, antwoordt u simpelweg dat u daarover niet sprak met uw vader (CGVS, p.12). Dat u zich hierover niet zou hebben geïnformeerd, kan enkel worden verklaard door de bedrieglijkheid van uw relaas. Bovendien verklaart u dat de taliban een convocatiebrief zond, waarin ze zeiden dat u thuis niet aanwezig was en dat u zich aan hen moest presenteren (CGVS, p.13). Gevraagd naar deze brief van de taliban, verklaart u dat uw moeder de brief heeft verscheurd (CGVS, p.13 en 15). U verklaart dat ze boos was omdat u al vertrokken was uit Afghanistan en de taliban toch nog een brief stuurde (CGVS, p.15). Los van het feit dat het eigenaardig is dat uw moeder dergelijk stuk zou vernietigen, rest de vaststelling dat u geen enkel bewijsstuk neerlegt dat uw beweerde problemen met de taliban zou kunnen staven. Dient hierbij bovendien te worden opgemerkt dat u niks over een brief van de taliban zei tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 5, dd. 16 november 2020). Nochtans hoorde u over deze brief toen u onderweg was naar België (CGVS, p.13 en 15). U verklaart dat u tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet naar gevraagd werd (CGVS, p.13), wat geen afdoende verklaring biedt voor het onvermeld laten van dergelijk cruciaal element in uw relaas. Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw beweerde problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond op 12 juli 2021 en dus voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Het document dat u voorlegde, kan bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara levert hoogstens bewijs voor uw identiteit en herkomst. Dit document houdt evenwel geen verband met uw vervolgingsvrees.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de

taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiietische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en

burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Hesarak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.eu.aa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève).

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is en betoogt na een theoretische uiteenzetting over een aantal bepalingen en beginselen dat de bestreden beslissing niet beantwoordt "aan de nodige eisen van de voornoemde beschikkingen". Hij licht dit als volgt toe:

"1) Het CGVS herinnert er onmiddellijk aan dat verzoeker gelogen heeft over zijn leeftijd; die bij voorbaat zijn algemene geloofwaardigheid zou ondermijnen.

Terwijl de betrouwbaarheid van de drievoudige medische test die wordt gebruikt om de leeftijd te schatten, gebaseerd op röntgenfoto's van de tanden, pols en sleutelbeen, door veel wetenschappers in twijfel wordt getrokken.

In dit geval zou verzoeker volgens het medisch onderzoek van 29.07.2020 ouder zijn dan 18 jaar; hij zei dat hij er 17 had. De foutmarge is klein.

Het medisch onderzoek toont formeel niet aan dat verzoeker heeft gelogen over zijn leeftijd.

Het is niet omdat verzoeker zichzelf ten onrechte minderjarig had verklaard, quod non, dat zijn asielerklaring niet geloofwaardig kon zijn.

2) Volgens het CGVS werden de verklaringen van de verzoeker over zijn problemen met de Taliban niet geloofwaardig geacht.

Overwegende dat verzoeker niet aanwezig was bij de inval van de autoriteiten tegen de Taliban die in de bergen verborgen waren. Hij heeft geen officiële informatie van de autoriteiten ontvangen. Hij kon er niets over lezen in de krant. Verzoeker is nooit naar school geweest, hij kan niet lezen of schrijven. Zijn lage opleidingsniveau heeft duidelijk invloed op zijn manier om gebeurtenissen te begrijpen en te vertellen.

De verklaringen van de verzoeker zijn gedaan op basis van wat hij persoonlijk wist.

3) Het CGVS is verbaasd dat de Taliban zich op verzoeker richtten.

Terwijl verzoeker een burger was. Hij wandelde met zijn kudde in de bergen. Hij ontmoette regelmatig de Taliban. Daarom was hij bij hen bekend. Na de inval werd verzoeker door de Taliban ervan verdacht hen te hebben aangeklaagd en werd hij met de dood bedreigd.

Mogelijk werden ook andere mensen verdacht, weet verzoeker niet. Nogmaals, verzoeker heeft oprechte verklaringen afgelegd over de gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt.

4) Het CGVS ontkent ook dat de Taliban verzoeker bij hem thuis hebben gezocht.

Terwijl de Taliban ongetwijfeld een voorbeeld wilden stellen aan verzoeker. Ze kwamen bij hem thuis, dus iedereen wist dat ze hem zochten voor verraad. De verklaringen van de verzoeker zijn constant en coherent.

5) Het CGVS bekritiseert verzoeker omdat hij zeer vage verklaringen heeft afgelegd over de ontmoeting tussen de Taliban en zijn familie.

Terwijl verzoeker niet aanwezig was. Hij had zich verstoppt bij zijn schoonbroeder en verliet al snel zijn thuisland. Hij kon zijn familieleden niet vragen naar de voortgang van de Taliban-bezoeken.

6) Het CGVS doet alsof het verrast is door de houding van de Taliban tegenover de broer van de verzoeker.

Terwijl verzoeker de gebeurtenissen uitlegt zoals ze hem zijn verteld. Hij kan de houding van de Taliban jegens zijn broer niet uitleggen, en hij hoeft het gedrag van derden ook niet te rechtvaardigen.

7) Het CGVS beschuldigt verzoeker van tegenstrijdige verklaringen over een woordenwisseling tussen zijn broer en de Taliban.

Hoewel verzoeker niet aanwezig was in het ouderlijk huis toen de Taliban opdook. Hij kan alleen verwijzen naar wat zijn broer hem vertelde, de tijd vervaagt de herinneringen.

8) Het CGVS plaatst vraagtekens bij de verklaringen van de verzoeker over de situatie van zijn gezin in Afghanistan.

Overwegende dat de Taliban de afwezigheid van de verzoeker hebben geconstateerd. Zij stuurden verzoeker een dreigbrief. Ze sloegen de vader van verzoeker, daarna lieten ze de familie van verzoeker met rust.

De moeder van de verzoeker heeft de ontvangen dreigbrief vernietigd, zij wist niet dat hij deze nodig zou hebben in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in België.
Verzoeker kon de Dienst Vreemdelingenzaken niet uitvoerig spreken, hij kon slechts enkele elementen van zijn asiolverhaal noemen. Bij het CGVS nam verzoeker de tijd om alle elementen te ontwikkelen die zijn vlucht uit Afghanistan rechtvaardigden.

9) Het feit dat de Taliban sinds augustus 2021 leiden, heeft volgens het CGVS geen concrete impact op de persoonlijke situatie van verzoeker.

Overwegende dat dit een stereotype argument is van de kant van het CGVS, dat duidelijk geen rekening houdt met de persoonlijke situatie van de verzoeker.

Verzoeker moest zijn land van herkomst ontvluchten nadat hij werd gezocht en met de dood bedreigd door de Taliban.

Het feit dat de Taliban over Afghanistan heersten, zou alleen maar een negatieve invloed kunnen hebben op de persoonlijke situatie van verzoeker. Het profiel van de verzoeker als persoon die terugkeert uit het Westen moet grondig worden onderzocht (zie arrest nr. 270.813 van 31.03.2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Verzoeker vreest terecht voor zijn leven als hij naar Afghanistan zou terugkeren. Hij beroept zich terecht op schending van artikel 3 EVRM.

10) Het CGVS geeft aan dat volgens de informatie waarover het beschikt, het geweld in Afghanistan sterk is afgenomen sinds de Taliban in augustus 2021 aan de macht kwam.

Overwegende dat deze informatie enerzijds tijdens de hoorzitting van 12.07.2021 niet aan verzoeker of aan zijn raadsman is verstrekt. Dit is een flagrante schending van de rechten van verdediging.

De situatie in Afghanistan is bijzonder precair.

De veiligheid van burgers kan niet worden gegarandeerd.

Sinds het Taliban-bewind in Afghanistan beroept verzoeker zich terecht op een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op ernstige schade als Afghaanse burger in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980. Verzoeker loopt op zijn minst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

In arrest nr. 270.813 van 31.03.2022 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat op dit moment geen informatie beschikbaar is waaruit blijkt dat de (veiligheid) situatie in Afghanistan zich zodanig heeft gestabiliseerd dat het nu mogelijk is om een juiste en toekomstgerichte beoordeling. Bovendien laten ACLED-gegevens (Armed Conflict Location & Event Data Project) voor de periode van 16.08.2021 tot 15.11.2021 enkele regionale verschillen zien.

11) Het CGVS is van oordeel dat de huidige sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoeker niet kan rechtvaardigen.

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 31 maart 2022 (nr. 270 813) erop heeft gewezen dat op basis van de verstrekte rapporten en COI niet kan worden uitgesloten dat de precaire sociaaleconomische en humanitaire situatie die in Afghanistan is vooral toe te schrijven aan het gedrag van de Taliban.

Indien na nader onderzoek blijkt dat de humanitaire crisis in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie beschreven in het Sufi en Elmi-arrest van het EHRM en dus kan worden toegeschreven aan het handelen van (state)actoren, valt deze situatie onder de reikwijdte van het artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15.12.1980.

De Raad van State overweegt dat:

"(...)"

(arrest nr. 165.470 van 1 december 2006, in zaak A.178.826/VII-36.755)

Sinds de Taliban over Afghanistan heersten, heeft zich een diepe humanitaire crisis voorgedaan.

De noodsituatie wordt aan de kaak gesteld door verschillende humanitaire organisaties, waaronder de UNHCR.

« (...) ».

(<https://www.unhcr.org/be/aide-durgence/urgence-en-afghanistan>)

Op 06.09.2021 deed de Internationale Federatie van Rode Kruis- en Rode Halve Maanverenigingen een noodoproep om geld in te zamelen voor Afghanistan

"(...) ».

(<https://www.ifrc.org/fr/emergency/afghanistan-crisis-humanitaires>)

Op 22.03.2022 heeft de Internationale Federatie van Rode Kruis- en Rode Halve Maanverenigingen een humanitaire ramp in Afghanistan aan de kaak gesteld.

(<https://www.ifrc.org/fr/media/50414>)

Op 17.03.2022 heeft de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) aangegeven dat de oorlog in Oekraïne de crisis in Afghanistan niet mag "vergeten".

« (...) ».

<https://news.un.org/fr/story/2022/03/1116522>

Op 03.16.2022 gaf het Vaticaan een waarschuwing door van de Wereldbank.

« (...) ».

<https://www.vaticannews.va/fr/monde/news/2022-03/afghanistan-crise-humanitaire-refugies-guerre.html>

Subsidiaire bescherming moet dus op zijn minst aan de verzoeker worden verleend."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 13 februari 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020 en aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten

grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken nu (i) hij niet de waarheid heeft verteld over zijn leeftijd, (ii) zijn verklaringen over zijn problemen met de taliban niet geloofwaardig worden geacht, (iii) hij geen elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, (iv) het document dat hij voorlegde deze appreciatie niet kan ombuigen, (v) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en (vi) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij door de taliban gedood zal worden omdat zij na een *raid* van de overheid aan de Sarpara berg meenden dat hij hen bij de autoriteiten had verklikt.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over zijn leeftijd. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 22 juli 2020) immers aan geboren te zijn op 31 maart 2003, en verklaarde uzelf dus 17 jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 29 juli 2020, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op dat moment reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt bovendien bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker voert aan dat het medisch onderzoek niet formeel aantoonde dat hij heeft gelogen over zijn leeftijd en wijst erop dat de foutmarge klein is. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op 22 juli 2020 verklaarde dat hij geboren is op 31 maart 2003. Deze verklaring stemt niet overeen met het

besluit van een medische test die op 29 juli 2020 werd uitgevoerd dat hij “ouder (is) dan 18 jaar, vermoedelijk 19.8 jaar, met een standaard-deviatie van +/- 1.6 jaar”. Uit dit medisch onderzoek, waar rekening werd gehouden met een foutenmarge, blijkt dan ook dat verzoeker niet geboren is op 31 maart 2003 en dus wel degelijk foutieve informatie heeft gegeven over zijn leeftijd. Waar verzoeker opmerkt dat de betrouwbaarheid van de drievoudige medische test door veel wetenschappers in twijfel wordt getrokken, wordt er op gewezen dat hij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Van deze mogelijkheid werd hij in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map ‘DVZ’). Er blijkt evenwel niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid heeft benut. Hoewel verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat het niet is omdat hij zichzelf ten onrechte minderjarig had verklaard dat zijn asielerklaring niet geloofwaardig kan zijn, kan de Raad er niet omheen dat deze vaststelling verzoekers algemene geloofwaardigheid ondermijnt. De Raad wijst er hierbij nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker zijn problemen met de taliban niet aannemelijk maakt.

Zo merkt de commissaris-generaal tevens op goede gronden op dat verzoeker niet veel kan zeggen over wat er precies gebeurd is in de nacht dat de overheid de taliban zou hebben aangevallen, wat hij in de bestreden beslissing als volgt nader toelicht:

“Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u dat u niet weet hoeveel doden of gewonden er vielen, omdat u het niet zag en er niet over hoorde (CGVS, p.12). Gevraagd wat u achteraf dan hoorde over het incident, geeft u aan dat u niet wegging uit het huis van uw schoonbroer en zijn huis enkel verliet om te vluchten uit Afghanistan (CGVS, p.12). Ook met uw vader sprak u niet over de feiten (CGVS, p.12). Het is opmerkelijk dat u hieromtrent dusdanig vage verklaringen aflegt, temeer net deze clash in de bergen aanleiding zou hebben gegeven tot uw problemen. Dat u zich dan op geen enkele manier tracht te informeren over de verliezen die de taliban hierbij zou hebben geleden, is bijzonder merkwaardig. Dergelijke verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielerklaas en ondermijnen uw beweerde vrees voor vervolging vanwege de taliban.”

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij niet aanwezig was bij de inval van de autoriteiten tegen de taliban en geen officiële informatie van de autoriteiten heeft ontvangen en er niets over heeft gelezen in de krant. Hij doet hiermee evenwel niets meer dan het vergoelijken van zijn gebrekkige kennis over de *raid* die uiteindelijk de aanleiding vormde voor zijn problemen en finaal zelfs voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Ook het gegeven dat verzoeker nooit naar school zou zijn geweest en niet kan lezen of schrijven, kan dit gebrek aan kennis niet verschonen. De Raad benadrukt dat ongeschoold zijn niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zou verhinderen om zich te informeren over deze belangrijke gebeurtenis, zo de taliban hem er daadwerkelijk van beschuldigen hun locatie te hebben verklikt. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens dat verzoeker, ondanks zijn gebrek aan scholing, van verschillende incidenten in zijn regio wel op de hoogte was en in staat was daarover informatie te geven (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Dat verzoeker dermate weinig informatie wist te geven over de specifieke *raid* die tot zijn problemen heeft geleid, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn vluchtreklaas.

Daarbij komt dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom de taliban hem ervan zouden beschuldigen hen bij de overheid te hebben verklikt. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft de volgende pertinente overwegingen:

“Zo verklaart u dat er wel vaker incidenten waren tussen de taliban en de overheid (CGVS, p.12). U geeft aan dat de hele regio door de taliban gecontroleerd wordt en dat de taliban daar altijd is (CGVS, p.10 en 12), en dat de overheid enkel komt om invallen te doen (CGVS, p.11 en 12). “De overheid komt juist en doet een inval. Ze zien de taliban en daarom doen ze een inval” (CGVS, p.12). Soms kwamen de autoriteiten ook “bommen droppen” (CGVS, p.11). Echter blijkt uit uw relaas niet dat de Taliban u eerder ook verantwoordelijk hielden voor andere, soortgelijke raids. Bovendien kan bezwaarlijk worden aangenomen dat u de enige zou zijn die op de hoogte was van de aanwezigheid van de taliban in de bergen. U beaamt dat ook zelf: De taliban zou in de bergen en in de dorpen zitten, en de dorpelingen zouden dit ook weten (CGVS, p.10), zo verklaart u. Gevraagd waarom net u door de taliban van verraad zou worden verdacht, geeft u aan dat de taliban u net zou verdenken omdat u hen “altijd” zag en ze wisten dat u heen en weer ging van uw dorp naar de bergen (CGVS, p.14). Het lijkt echter weinig

aannemelijk dat u de enige zou zijn die de taliban in de bergen zag. Immers kan maar moeilijk worden aangenomen dat daar geen andere passanten zouden zijn, zoals bijvoorbeeld andere herders uit de wijde regio. Dat die beneden aan de berg en in hun dorpen zouden blijven (CGVS, p.8), zoals u heeft verklaard, is weinig waarschijnlijk.”

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat hij een burger was die bij de taliban bekend was omdat hij met zijn kudde in de bergen wandelde en regelmatig de taliban ontmoette. Hij verklaart hiermee echter niet waarom de taliban net hem beschuldigden en met de dood bedreigden en waarom ze dat net na die ene *raid* deden en niet eerder, terwijl er volgens zijn verklaringen vaker incidenten waren tussen de overheid en de taliban waarbij de overheid een inval doet (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Waar verzoeker nog laat gelden dat mogelijk ook andere mensen werden verdacht, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die hoe dan ook nog steeds niet verklaart waarom de taliban net na die ene inval – en niet bij eerdere invallen – bij hem terechtkwamen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gemotiveerd:

“Ook het vervolg van de feiten is niet geloofwaardig. Zo rijst de vraag waarom de taliban zo weinig omzichtig te werk zouden zijn gegaan en valt het niet in te zien waarom de taliban, nota bene daags na een dodelijke raid, naar uw huis zou gaan, als ze u toch steeds in de bergen zagen en wisten dat u daar dagelijks passeerde. Waarom zij die dag zouden hebben gemeend dat zij u thuis zouden aantreffen, is onduidelijk. U zegt dat ze u niet konden lokaliseren in de bergen, dat u uw dieren niet altijd naar dezelfde plek bracht (CGVS, p.12). Echter antwoordde u even voordien nog bevestigend toen het CGVS u de vraag stelde of u dagelijks naar dezelfde plek trok (CGVS, p.8). Bovendien zei u dat u en de taliban elkaar voordien “altijd” tegen het lijf liepen (CGVS, p.8) en u onderweg was met een grote kudde van 60 tot 70 schapen (CGVS, p.7). Dit alles doet vermoeden dat u wel degelijk zonder veel problemen kon worden opgespoord. Dat men dan naar uw huis zou komen, goed wetende dat u zich dagelijks op de berg bevond, is eigenaardig.”

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, blijkt hieruit niet dat de commissaris-generaal ontkent dat de taliban hem bij hem thuis hebben gezocht. Wel worden pertinente vragen gesteld bij de door verzoeker voorgehouden werkwijze van de taliban en kan worden vastgesteld dat verzoeker daarvoor geen toereikende uitleg verschaft. Waar verzoeker nog aanvoert dat de taliban “ongetwijfeld een voorbeeld wilden stellen” en bij hem thuis kwamen zodat “iedereen wist dat ze hem zochten voor verraad”, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Voorts kan verzoeker niet dienstig betogen dat zijn verklaringen constant en coherent zijn, nu hij eerst bevestigend antwoordde op de vraag of hij elke dag naar dezelfde plek ging (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) en daarna als uitleg voor het thuisbezoek van de taliban gaf dat ze hem niet konden lokaliseren in de bergen en dat hij zijn dieren niet altijd naar dezelfde plek bracht (*ibid.*, p. 12).

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op de zeer vage verklaringen die verzoeker aflegde over de ontmoeting tussen de taliban en zijn familie:

“U weet niet hoeveel leden van de taliban u zouden zijn komen opzoeken, zoiets heeft u niet gevraagd. U verklaart dat de taliban de volgende dag al opnieuw aan de deur stonden. Echter is het u niet bekend of het dezelfde taliban betrof, of dat het andere personen waren (CGVS, p.13). Dat u zich opnieuw geenszins zou hebben geïnformeerd over dergelijke zaken, doet vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Door in zijn verzoekschrift louter te betogen dat hij zich verstoopt had bij zijn schoonbroeder en dus niet aanwezig was en dat hij al snel zijn thuisland verliet en zijn familieleden dus niet kon vragen naar “de voortgang van de Taliban-bezoeken”, doet verzoeker geen afbreuk aan de voorgaande pertinente motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker verklaarde dat zijn vader naar hem toe kwam toen hij in het huis van zijn schoonbroer was en daar vertelde dat de taliban achter hem aan kwamen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Dat verzoeker zich toen niet informeerde over deze ontmoeting, wijst op een gebrek aan interesse en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst en de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging. Voorts verklaarde verzoeker dat hij een of twee keer in de maand contact heeft met zijn schoonbroer (*ibid.*, p. 6), zodat kan worden aangenomen dat hij dergelijke informatie via deze weg zou proberen te bekomen, *quod non*. Bijgevolg stelt de commissaris-generaal zich terecht vragen over de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn problemen in Afghanistan.

Verder acht de Raad de volgende door verzoeker voorgestelde gang van zaken niet aannemelijk:

“Verder geeft u aan dat de taliban dacht dat u thuis ging zijn, dat ze u daar zouden kunnen pakken en meenemen. Gelukkig kon u onderweg naar huis verwittigd worden door uw broer want uw vader zond hem (CGVS, p.12-13 en 14). U verklaart dat de taliban niet in huis kwam en buiten wachtte, en dat ze uw vader riepen om naar buiten te komen (CGVS, p.13). Uw broer was in het huis toen de taliban aan jullie deur stond, en hij werd dan door uw vader gezonden om u te informeren (CGVS, p.13). Dat de taliban tot uw huis zou komen, u niet zou kunnen vinden maar dat uw broer wel de kans kreeg om u, die overigens al op weg was naar het huis, te informeren, is niet geloofwaardig. De vraag rijst waarom de taliban dan niet de moeite zou doen om uw broer te volgen. Eveneens opmerkelijk is dat uw broer vervolgens de kudde dieren van u overnam en naar huis bracht (CGVS, p.14), zonder dat hij daarbij aan de volgens u alomtegenwoordige taliban verantwoording moest afleggen.”

Door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat hij *“de gebeurtenissen uitlegt zoals ze hem zijn verteld”*, dat hij *“de houding van de Taliban jegens zijn broer niet (kan) uitleggen”* en dat hij *“het gedrag van derden ook niet (hoeft) te rechtvaardigen”*, slaagt verzoeker er niet in deze motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen en doet hij er dan ook geen afbreuk aan. De Raad wijst er op dat het aan verzoeker toekomt om aan de hand van bewijskrachtige stukken en/of voldoende consistente, gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Met een dergelijk betoog blijft verzoeker wat dat betreft in gebreke.

Daarbij komt dat de commissaris-generaal vaststelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over een woordenwisseling tussen zijn kleine broer en de taliban. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat de taliban ook aan uw kleine broer had gevraagd waar u was, hij vertelde hen dat hij het niet wist (Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 5, dd. 16 november 2020). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS ontkent u echter deze gebeurtenis, en verklaart u dat er fouten gebeurden tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.14). Dient evenwel erop gewezen te worden dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS niks zei over deze zogenaamde fouten tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.2). Dat u hieromtrent geen eenduidige verklaringen kan afleggen, doet verbazen. Bovendien stelt het CGVS vast dat u het heden heeft over twee bezoeken van de taliban, en dit twee dagen op rij, terwijl u tijdens een eerder gehoor slechts één bezoek ter sprake bracht (vragenlijst, vraag 3.5).”

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. Door er in zijn verzoekschrift louter op te wijzen dat hij niet aanwezig was in het ouderlijk huis toen de taliban opdoken en dat hij alleen kan verwijzen naar wat zijn broer hem vertelde, verklaart verzoeker niet waarom hij in de loop van de administratieve procedure zulke tegenstrijdige verklaringen aflegde. Ook de algemene stelling dat de tijd de herinneringen vervaagt, biedt geen afdoende verklaring. De aangehaalde gebeurtenissen vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en waren van determinerende invloed op zijn verdere leven, zodat zij kunnen geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Daarbij komt ten slotte nog het volgende:

“Verder dient te worden gewezen op het opmerkelijke feit dat uw relaas vrijwel geen vervolg kent zoals blijkt als het CGVS informeert naar de situatie van uw familie in Afghanistan. Zo kende uw familie geen problemen meer sinds uw vertrek uit Afghanistan en kende ook uw schoonbroer geen problemen met de taliban (CGVS, p.13 en 15). Gevraagd of de taliban na die twee bezoeken aan uw huis nog zijn komen vragen naar u, antwoordt u simpelweg dat u daarover niet sprak met uw vader (CGVS, p.12). Dat u zich hierover niet zou hebben geïnformeerd, kan enkel worden verklaard door de bedrieglijkheid van uw relaas. Bovendien verklaart u dat de taliban een convocatiebrief zond, waarin ze zeiden dat u thuis niet aanwezig was en dat u zich aan hen moest presenteren (CGVS, p.13). Gevraagd naar deze brief van de taliban, verklaart u dat uw moeder de brief heeft verscheurd (CGVS, p.13 en 15). U verklaart dat ze boos was omdat u al vertrokken was uit Afghanistan en de taliban toch nog een brief stuurde (CGVS, p.15). Los van het feit dat het eigenaardig is dat uw moeder dergelijk stuk zou vernietigen, rest de vaststelling dat u geen enkel bewijsstuk neerlegt dat uw beweerdde problemen met de taliban zou kunnen staven. Dient hierbij bovendien te worden opgemerkt dat u niks over een brief van de taliban zei

tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 5, dd. 16 november 2020). Nochtans hoorde u over deze brief toen u onderweg was naar België (CGVS, p.13 en 15). U verklaart dat u tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet naar gevraagd werd (CGVS, p.13), wat geen afdoende verklaring biedt voor het onvermeld laten van dergelijk cruciaal element in uw relaas. Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw beweerde problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht.”

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij bij de DVZ niet uitvoerig kon spreken en hij slechts enkele elementen van zijn asiolverhaal kon noemen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De Raad wijst erop dat van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als verzoeker om internationale bescherming, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', vragenlijst, p. 1). Bovendien werd zijn verklaring bij de DVZ aan verzoeker in het Pashtou voorgelezen (*ibid.*, p. 2). Hij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Tevens antwoordde verzoeker bij het CGVS op de vraag hoe het eerste interview bij de DVZ verliep dat het goed ging en antwoordde hij bevestigend op de vragen of hij bij de DVZ alle redenen kon geven waarom hij Afghanistan heeft verlaten en of hij de tolk op de DVZ goed verstond (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoekers kritiek is dan ook allerm minst ernstig. De vaststelling dat verzoeker op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De fotokopie van verzoekers *taskara* levert hoogstens het bewijs van zijn identiteit en herkomst, die *in casu* niet betwist worden. De omslag bevestigt dat verzoeker post ontvangt uit Jalalabad. Beide stukken hebben evenwel geen betrekking op verzoekers vluchtmotieven en kunnen deze dan ook niet aantonen.

De voorgaande motieven volstaan om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban die hem zouden willen doden omdat zij na een *raid* van de overheid meenden dat hij hen bij de autoriteiten had verklikt.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op de staatsgreep door de taliban in augustus 2021 en zijn profiel "*als persoon die terugkeert uit het Westen*".

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de facto* regering opnieuw

het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021, in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar

personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Te dezen voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat zijn profiel “als persoon die terugkeert uit het Westen” grondig moet worden onderzocht. De Raad stelt wat dit betreft vast dat verzoeker zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment ter sprake heeft gebracht als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren, hoewel hij daartoe nochtans verschillende kansen had gekregen. De Raad wijst er op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees.

De Raad wijst erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in het Westen heeft verbleven en er asiel heeft aangevraagd niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoeker op 29 juli 2020 “ouder (is) dan 18 jaar, vermoedelijk 19.8 jaar, met een standaard-deviatie van +/- 1.6 jaar” (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’), zodat ervan uitgegaan kan worden dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij nog een of twee keer in de maand contact heeft met zijn schoonbroer (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* spreekt (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, ‘verklaring betreffende procedure’). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat hij de in Afghanistan geldende religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden of daarvan zou worden beticht, dan wel waaruit kan blijken dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog geen drie jaar in België is, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat de taliban hem zouden willen doden omdat zij na een *raid* van de overheid

meenden dat hij hen bij de autoriteiten had verklikt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, doch de Raad herhaalt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de

meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en ‘*unexploded ordnance*’, wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “*gevechten*”, 994 als “*geweld tegen burgers*” en 477 als “*explosies/geweld op afstand*” (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “*COI Query Afghanistan*”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 13 februari 2023 neergelegde aanvullende nota).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nogmaals verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, herhaalt de Raad opnieuw dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN